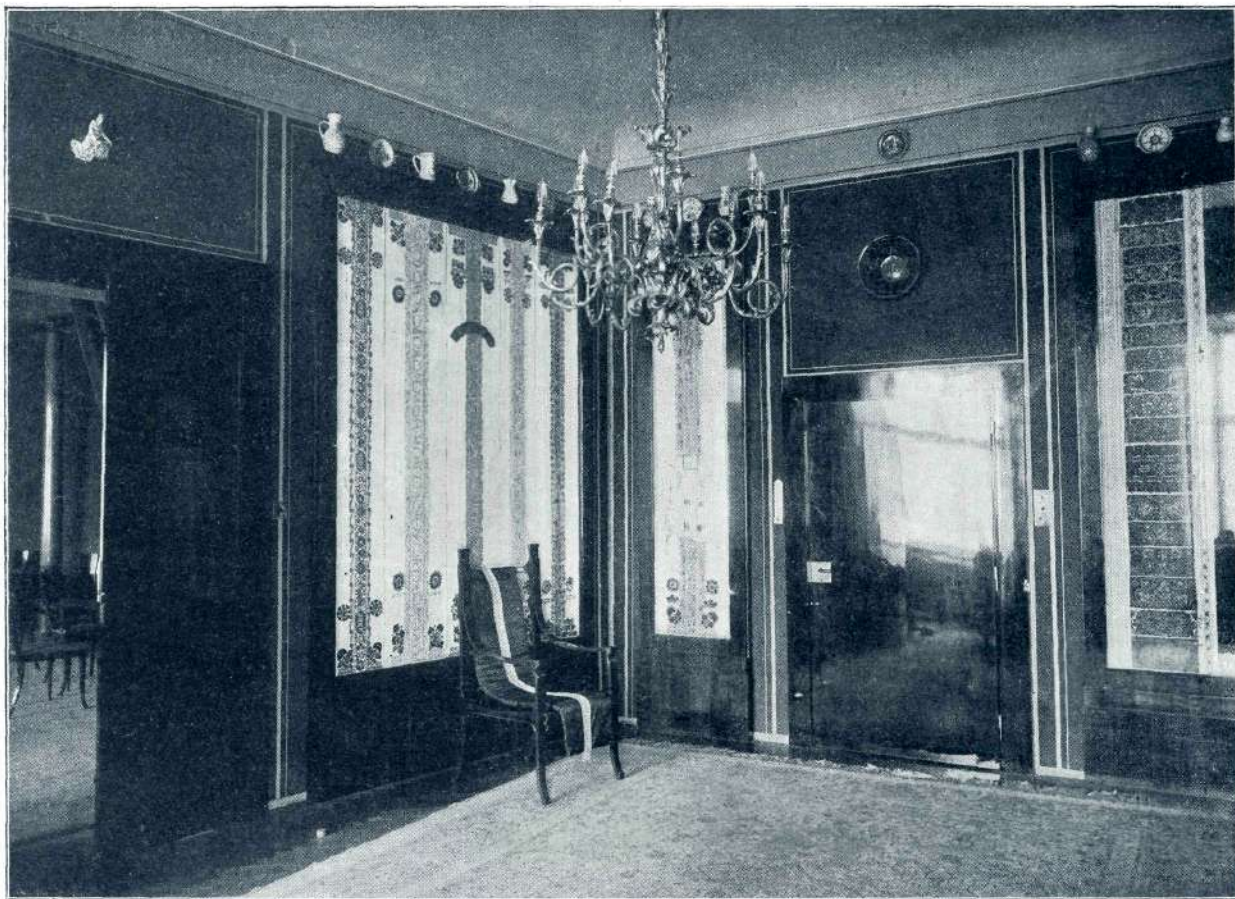

J. Plečnik, Salon na Hradčanih

Na mojem vrtu bile so grede tri — belih, rdečih, črnih rož. Pohodil belo, rdečo sem. Nad tretjo, črno sklonil sem glavo in se smejal vso dolgo noč. Helena, ob njej mi je lepo, mi je lepo. Neli... E čuj, tam v zvoniku bije tričetrt. Prokleta sta tanki ti vrvi ob oknu. Helena bi povsod imela rada svilo, še za dviganje zaves. Na svilenem traku visi črna zvezda. E, mali, imaš zvezdice rad? No, ne umri od strahu! Tebi se ne pačim, kot sem se pačil gledalcem z odra, da so se jim buljile oči. Kje ima mama ključke od predala?»

Marij je dvignil roko in pokazal s prstom. Igravec je stopil k predalu, odklenil, vzel škatlo iz njega in jo nesel k oknu.

»Viš, mali, mamico bom gledal.«

Dvigal je slike. »Helena — Rusalka... Helena — Gretl. Helena — Ofelija — pantomima, prosto po Hamletu. Helena — ob poroki; žena...«

Oči so mu lesketale kot ogenj. V kožo so se črtale gube. Obrvi so se stisnile nad veke. Zašiljeni prsti so se ovili okrog slike in jo stisnili na prsi in nato do ustnic, do zob. Obraz je s čudnim izrazom strmел v okno.

»Mali!«

Dete ga je opazovalo v brezmejni grozi ves čas.

»Mali,« je govoril izgubljeno. »Nocoj sem bil pri materi. Lepa je. Nočem pa, da bi mi stala na glavi. Reci ji, da sem ljubil njeno sliko.«

Pogledal je na uro.

»Malo minut sem tu. Dolge so minute. Vsak hip pride.«

Primaknil je stol pod kljuko, čez katero sta drseli svileni vrvi zaves, in stopil potem k postelji. Gledal je otroka z dobrodušnim usmevom.

»Marij, mati se povrne takoj. Ko se ustavi voz pred hišo... Čakaj, znaš še šteti do sto?